В розмріянь болісній годині,
Як смерк прислонить сонні гори,—
Вітер з травою в полонині
Веде таємні розговори.
В розмріянь болісній годині,
Як зашумлять вечірні бори,
А небом хмари плинуть сині,—
Сум крізь душі іде притвори…
Тебе я жду в таку годину…
Мені здається, що в вечірній
Мелодьї гір твій чую спів…
Я жду тебе, моя дівчино!
Прилинь! Промов! В тиші безмірній
Потоне гомін твоїх слів…
В.розмріянь болісній годині
Не раз тебе ввижає зір
Крізь осіннії мряки сині,
Крізь вільних чорних піль простір…
Пливеш до мене з шумом гір,
Де плесо рік шумить зелене,
З дрижанням мерехтячих зір
На крилах мрій летиш до мене.
І, як сон осінньої ночі,
З туманів срібних виринаєш,
Смутна стаєш переді мною…
Топиш в мені погаслі очі
І знов у сірій млі щезаєш,
Та спокій мій іде з тобою…

***

Джерело:Цифрова Українська Бібліотека.
